

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Septembrie (Răpiciune)
nr. 7 (45 / 2020)

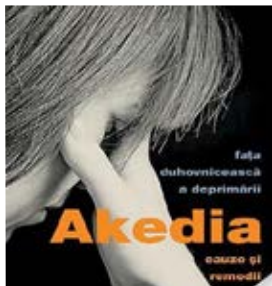
Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

De ce ne este frică?

Citiți în pagina 1

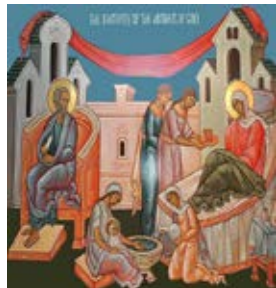
Toată nădejdea noastră este
Hristos: către El să strigi!

Citiți în pagina 8

Să iubești pe Domnul tău

Citiți în pagina 11

Nașterea Maicii
Domnului

Citiți în pagina 14

Biserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

De ce ne este frică?

*T*răim într-o lume bântuită de tot felul de frici, parcă mai multe decât înainte. Pericole ne pasc de peste tot, iar dacă urmărim noutățile și previziunile multor semeni ai noștri, nu putem fi decât îngroziți. Ne sperie terorismul și corupția, dar, considerăm periculoase până și fructele pe care le mâncăm, căci sunt tratate cu substanțe cancerigene, carnea de pui, că este injectată cu hormoni, pâinea are aditivi periculoși, ca să nu mai vorbim de noul virus care a pus stăpânire pe inimile noastre și am putea continua cu multe alte exemple care să ne alimenteze temerile cele mai sumbre. Am început acest editorial cu gândul să spun câteva cuvinte despre frica (trupească) pe care o resimțim în fiecare zi și despre frica de Dumnezeu despre care se știe că este „începutul înțelepciunii”. Dar tare mi-e că nu înțelegem ce este frica lui Dumnezeu - sau vreți să spuneți - frica de Dumnezeu. Adică, să-ți fie frică de Dumnezeu dacă faci rău și atunci, de frica bățului, să nu faci nici una, nici alta? Nu este așa.

Dacă ar fi să ne raportăm la trecut, de exemplu la perioada sclavagistă, cred că treapta cea mai de jos, de la care începea frica de Dumnezeu, era statutul de rob (sclav). În fapt, sclavii împlineau voia stăpânului de frica pedepsei, de frica biciului, a temniței etc. Atunci nu se punea problema de sentimente deosebite în relația dintre sclav și stăpân și nici de conștiința unei datorii pe care trebuie să o îndeplinească. Era vorba, pur și simplu, de fiorul ce ți-l dă eventuala pedeapsă pe care ți-o poate administra stăpânul dacă nu-ți faci datoria. La această măsură sunt creștinii care fac voia lui Dumnezeu gândindu-se la pedepsele vremelnice, pe care li le-ar putea da Dumnezeu sau la chinurile iadului din viața de apoi. Și totuși, ar fi bine dacă, măcar așa, de frica pedepsei, oamenii ar duce o viață plăcută lui Dumnezeu. Totuși, Sfântul Apostol Pavel în epistola sa către romani scrie: „este nevoie să vă supuneți, nu numai pentru mânie, ci și pentru conștiință” (Romani 13, 5).

În zilele noastre, mediul în care trăim s-a schimbat fundamental față de mediul în care au locuit strămoșii noștri. Astăzi, frica nu mai este în concordanță cu supraviețuirea noastră, nu mai există sclavi, nu mai există torturi sau alte aspecte

asemănătoare. Din păcate, oamenii de astăzi au o mulțime de temeri sociale care îi împiedică să-și atingă scopurile. Adesea, ne temem de lucruri care nu reprezintă un pericol real sau a căror amenințare este neglijabilă. De exemplu, conform statisticilor, probabilitatea de a muri în urma prăbușirii unui avion de pasageri este de unu la opt milioane. Cu toate acestea, o mulțime de oameni se tem să călătorească cu avionul.

Un om care se teme de moartea cauzată de un accident de avion, va evita instinctiv avioanele. Dar dacă el trebuie brusc să zboare undeva, va încerca să facă tot ceea ce poate pentru a nu simți frica. De exemplu, va consuma alcool sau va lua sedative sau altceva asemănător care să-l calmeze. Aceste acțiuni demonstrează ce poate face un om căruia îi este frică de frică; „Pe Domnul nu L-au chemat. Acolo s-au temut de frică unde nu era frică” (Ps. 52). Dar, un astfel de comportament nu are de cele mai multe ori niciun sens. Dacă ne amintim, părintele Iulian spunea adesea că omul dominat de frică (lumească) nu trăiește întru Duhul Sfânt, pentru că nu crede că doar alături de Domnul Hristos nu i se poate întâmpla nimic din ceea ce Domnul nu voiește, iar credința sinceră ne conduce la frica de Dumnezeu, cea care ne ajută să ne pocăim de faptele noastre rele. La început, frica de Dumnezeu se manifestă ca o teamă de a nu fi pedepsiți pentru păcatele pe care le-am săvârșit, în timp ce dacă „sporim” în credință, această frică binecuvântată este resimțită ca teamă de a nu-L pierde pe Dumnezeu sau de a nu fi despărțiți de El.

Am cunoscut cândva un suflet bun care, ca să se păzească de rele și-a agățat în cameră o icoană sau mai bine zis un tablou, care ilustra judecata de apoi și mai ales chinurile iadului. Și gândea că atunci, când îi vin gânduri rele, meditând la chinurile iadului să se înfricoșeze și înfricoșându-se să le îndepărteze. Îmi spunea că, la început, mergea tactica aceasta a nevoiței, dar acum se uită cu indiferență la toate ororile pe care le arată tabloul și începutul înțelepciunii parcă nu își mai găsește loc în inima sa.

Nu mi-am propus să arăt de unde a apărut această indiferență, dar așa cum afirmă părintele Paisie Aghioritul, frica de Dumnezeu înseamnă „respectul” față de El, „evlavia” și „sfiala duhovnicească”. Această frică te face să simți o „teamă sfântă” (am folosit cuvintele părintelui Iulian), care are în ea pace și bucurie sfântă. Sunt convins că toți am resimțit frica. Oare ce faci (din instinct) când îți este frică de ceva? Fugi și te ascunzi. Dar asta-i tocmai greșala pe care a făcut-o Adam; iar atunci când vine Dumnezeu în Rai și Adam aude glasul lui Dumnezeu, în „răcoarea serii”, fuge și se ascunde după copac. Nu știu dacă ați observat, dar pe noi Biserica ne învață nu să ne ascundem, ci să ne mărturisim prin spovedanie.

Adică ce este spovedania? Noi venim la Dumnezeu și prin intermediul preotului duhovnic ne dezvăluim. Nu ca Adam, așteptând pe Dumnezeu să zică: „Adame, unde ești?”, iar el să spună „M-am ascuns, fiindcă eram gol”. Și atunci Dumnezeu spune: „A, dar cine ți-a arătat că erai gol? Nu cumva ai mâncat din rodul acela de care ți-am spus Eu să nu mănânci?”. Și iată că Dumnezeu îi face spovedanie lui Adam.

Părintele Paisie Aghioritul considera că, înainte de orice, copiii ar trebui să învețe în școli frica de Dumnezeu, care în înțelesul ei bun este tocmai „sfiala duhovnicească”. Tot părintele Paisie afirma ca: „Această frică, această strângere, aduce veselie, picură miere în inimă; miere duhovnicească! Vezi, un copilăș micuț care este timid, respectă pe tatăl său, se sfiște și din multă sfială nici nu privește la tatăl său. Vrea să întrebe ceva și se roșește. Unul ca acesta este să-l pui pe iconostas”. Cred că dacă Adam ar fi înțeles „frica” ca pe frica de Dumnezeu cea adevărată nu s-ar fi ascuns. Dacă luăm aminte la cei ce au trăit cu frică de Dumnezeu, la sfinții părinți, vom observa că frica de Dumnezeu este ceva ce apropie pe om de Dumnezeu. Atunci, dacă este așa, cum mai este frică, dacă te apropie și nu te desparte?

Părintele Constantin Galeriu ne sfătuiește să avem teamă numai de Dumnezeu, nu și de oameni, oricât de răi ar fi ei, întrucât frica de Dumnezeu îl face viteaz și pe cel mai fricos om. Cu cât se unește cineva mai deplin cu Dumnezeu, cu atât nu se va mai teme de nimic. Cel care este robul Domnului se va teme doar de Stăpânul său. Iar cel care nu se teme de Dumnezeu, de cele mai multe ori se teme și de umbra lui. Dragostea care are în ea evlavie și respect, aceea biruiește frica, iar cel care a biruit frica și-a lăsat în seama lui Dumnezeu și viața și sufletul său.

Frica se produce din cauza puținei credințe pe care o avem. Dacă am avea credință măcar cât un bob de muștar, nu ar mai exista nimic din cele pământești care să ne provoace vreo teamă. Dar pe măsură ce ne scade credința, crește alipirea de bunuri, căci omul trebuie să își pună în ceva nădejdea. Iar dacă nu o face în cele de sus, atunci trebuie să facă apel la cele de jos. Dar lucrurile pământești sunt perisabile, pot oricând să ne fie luate de sub nas, iar poziția câștigată azi, se poate pierde foarte ușor mâine. Astfel că orice posesiune este însoțită de teama de a nu o pierde, iar energia noastră va fi orientată spre a menține ceea ce avem și, pentru siguranță, să mai adăugăm câte ceva. Astfel, frica ne ține legați de pământ, nu ne lasă nicio porțiță de evadare.

Cred că mă voi opri aici. Dar totuși, cum putem scăpa de frică? Mai întâi de toate, prin credință, adică prin încredințarea lui Dumnezeu a tuturor grijilor noastre. „Au

nu se vând două vrăbii pe un ban? Și niciuna din ele nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru. La voi însă și perii capului, toți sunt numărați. Așadar, nu vă temeți; voi sunteți cu mult mai de preț decât păsările.” (Matei 10, 29-31).

Ne eliberăm de frică prin chemarea Domnului Hristos, prin rugăciune, prin smerită cugetare. Sunt convins că nu o putem învinge prin puterile proprii, ci numai cu ajutorul lui Dumnezeu. Frica de Dumnezeu este începutul mântuirii, căci plecând de la ea începe ținerea poruncilor și viața creștinească la care suntem chemați toți cei botezați cu Duhul Sfânt.

Har și bucurie sfântă!

Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Ce-ți este ție, Suflate, Nădejdea?

Să ai nădejde,

Înseamnă să urci și să cobori în mod constant cărările vieții...

Înseamnă să te bucuri cu lacrimi în ochi și să străbați stăruitor râurile tristeții...

Înseamnă să pleci și să te întorci către marile tale vise, iar și iar..

Înseamnă să poți și-apoi să ratezi...și-apoi să vrei din nou să poți...

Înseamnă să ai puterea de a privi soarele dincolo de nori...

Înseamnă oameni dragi și prieteni dragi, împreună la bine și rău...

Și Speranțe ce mor și revin la viață...iar și iar...

Dar mai ales să crezi: Că-i bine ori mai rău,

De Sus îți dă puterea, Bunul Dumnezeu!

Efrem Simonopetrinul

Într-o rugăciune au importanță formulele fixe de exprimare?

Desigur că fiecare rugăciune are o formulă. Chiar și rugăciunea cea mai scurtă, Rugăciunea lui Iisus, numită și rugăciunea inimii, a minții sau rugăciunea minții în inimă: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!” are această formă.

Da, este o formulă adoptată din vechime, din veacurile primare creștine și care este rostită în practica isihastă, fiind vorba despre o rugăciune continuă, atât în stare de veghe, cât și în stare de somn. Dar aceasta presupune o practică îndelungată și controlată.

Așa încât, desigur că rugăciunea este alcătuită și din cuvinte. Cuvintele pot să fie imperfecte, dar într-o rugăciune fiecare cuvânt are un rost al lui și o lucrare a lui. E cuvântul care nu se mai reduce la filologie, ci care devine teologie, adică vorbire despre Dumnezeu sau cu Dumnezeu.

Cum ne putem da seama dacă ceea ce vrem să cerem în rugăciune este bun și folositor pentru noi? Dacă cer răbdare în boală și nu vindecare, e păcat?

Răbdarea este o virtute, una dintre cele mai mari ale creștinătății.

Mântuitorul Hristos ne îndeamnă: „Când vă rugați, nu spuneți multe!”. Aceasta era și o reacție împotriva sporovăielilor pe care le practicau fariseii, pentru că Tatăl nostru știe de ce avem trebuință. Așa încât, nu trebuie să stăruim prea mult în etalarea obiectivelor.

Gândul trebuie să-l ai, pentru că te rogi, totuși, pentru ceva, dar fără să intri în prea multe amănunte, deoarece, într-un fel, Îi tăgăduiești puterea lui Dumnezeu de a te înțelege chiar înainte de a o rosti tu prin cuvinte. Important este ca rugăciunea să fie sinceră, curată și stăruitoare, și dacă se poate, să crezi cu atâta putere, încât să elimini chiar speranța: să rămână credința pură. Să crezi că ceea ce ceri de la Dumnezeu s-a și împlinit. În clipa aceea, Îi și mulțumești, fără îndoială.

Sursa: Mitropolitul Bartolomeu Anania – „Rugăciunea, izvor de putere în încercările vieții”, Editura Doxologia, 2013, pp. 41-43

Faci răul, te va pedepsi Dumnezeu; faci binele, te pot pedepsi oamenii!

Scrisoarea ta m-a mișcat mult. N-am să-ți ascund: am plâns asupra ei, citind-o și recitind-o de mai multe ori. În ea este înscrisă întreaga dramă a vieții omenești. Îmi scrii că ai crescut cu totul în ticăloșie. Mai ales furtul îți stătea în obicei – dar te păzeai cu îndemânare și toți te lăudau ca pe un tânăr de treabă. Odată, însă, ai fost prins furând și fugărit. Ai fugit și ți-ai rupt piciorul. Nimeni nu a aflat taina ta. Au chemat doctorul. Doctorul ți-a zis că s-a terminat cu piciorul.

Au chemat preotul să citească rugăciune. Rugăciunea, spui tu, nu a ajutat piciorului tău rupt, dar ți-a cutremurat sufletul.

Ți-ai amintit de Dumnezeu și ți s-a făcut silă de viața ta ticăloasă. Te-ai pocăit cu sufletul și ai făgăduit că vei trăi după legea lui Dumnezeu.

Și atunci, cum spui că rugăciunea nu ți-a ajutat? Te-a deșteptat; a înviat sufletul tău. Și asta este principalul. Ai plătit sufletul cu un picior. Ieftin l-ai plătit.

Fii liniștit. Dar asta nu e totul. După ce te-ai înzdrăvenit, ai început să te rogi lui Dumnezeu cu osârdie. Atunci, unii te-au reclamat ca vrăjitor și descântător. Și ai fost pedepsit de autorități. Acest lucru te-a tulburat mult și de aceea scrii întrebând ce înseamnă asta.

Înseamnă că este strâmt drumul ce duce în împărăția lui Dumnezeu.

Mântuitorul i-a preîntâmpinat cu privire la acest lucru pe cei ce merg în urma Lui. Și aici nu trebuie să încapă mirarea.

Faci răul, te va pedepsi Dumnezeu; faci binele, te pot pedepsi oamenii. Dacă faci răul, oamenii pot să te și laude, însă Dumnezeu te va pedepsi. Dacă faci binele, oamenii pot să te și pedepsească, însă Dumnezeu te va răsplăti.

Ai dat un picior pentru suflet. Dacă trebuie, dă-ți pentru suflet trupul tot. Și totuși, ai plătit ieftin pentru sufletul tău. Fiindcă ai dat putreziciune pentru un mărgăritar de mult preț. Nu te teme. Tu doar să propășești pe calea pe care ai apucat-o.

Dumnezeu să îți fie într-ajutor!

Sursa: Sfântul Nicolae Velimirovici – „Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi”, Editura Sophia, București, 2002, p. 16

Sfântul Nicolae Velimirovici

Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi

Vol. 1

- despre medii
- despre binele și binecuvântare
- despre concurența de viață
- despre noroc și ghinion
- despre criza mondială
- despre răsturnarea morții
- despre naționalism
- despre simbioză

Strofe pentru suflet

„A fost odată ca-n povești...”

A fost odată ca-n povești,
A fost ca niciodată,
Din neamuri sfinte evreiești
O Pruncă minunată.

Și era una la părinți,
Născută prin minune,
La fel ca unii dintre sfinți,
Cum Biblia ne spune.

O dobândiseră cu greu,
Cu lacrimi multe, multe,
Vărsate de părinți mereu
Ca Domnul să-i asculte..

Cereau în rugăciunea lor
Făcută cu durere
Măcar un singur pruncușor
În dar spre mângâiere..

Dar biata Ana nu știa
Că-n pântec o s-o poarte
Pe Maica Celui ce avea
Să calce peste moarte!..

Și când a fost să fie grea,
Primind-o pe Maria,
Bătrâna Ana promitea
Cu toată bucuria

Pe pruncul cel primit în dar
Să I-l afierosească
Lui Dumnezeu ca la Altar
În viață să-I slujească..

Iar când a fost să-apară ea,
Pruncuța cea dorită,
Ca Ana nu se mai vedea
Femeie fericită.

Căci un măslin neroditor
Fusese sărăcuța,
Și-acum își mângâia de zor
Cu dragoste Pruncuța..

A fost odată ca-n povești
O mamă și un tată,
Smeriți cum n-o să mai găsești
În lume niciodată.

Și au primit un Dar ceresc,
Pe mica lor Marie,
Ce-avea tot neamul omenesc
Să-l scoată din robie..

Iar azi, acest Preasfânt Odor
E Mamă grijulie,
Purtând întregului popor
De grijă pe vecie.

În zilele de praznic sfânt
Creștinii se adună
Măicuței Domnului Cel Sfânt
Să-i cânte împreună.

De ziua Sfintei Adormiri,
Preasfintei Născătoare
Spre slava mării ei iubiri
Noi îi cântăm tropare,

Știind că-n pânțelele-i sfânt
S-a întrupat Iubirea,
Trimisă nouă pe pământ
Să ne sfințească firea.

A fost odată ca-n povești
O fată preafrumoasă..
Pe Ea în slăvile cerești
Azi o avem Crăiasă!

Autor: Preot Sorin Croitoru

Toată nădejdea noastră este Hristos: către El să strigi!

Să nu cazi cu duhul, suflete, să nu te necăjești, să nu rostești asupră-ți judecată fără întoarcere, din pricina mulțimii păcatelor, să nu atragi asupra ta focul, să nu grăiești: „M-a lepădat de la fața Sa Domnul”. Nu plac lui Dumnezeu vorbe ca acestea. Oare cel care a căzut nu mai poate să se ridice? Oare cel ce s-a abătut nu mai poate să se întoarcă? Sau nu ai auzit ce fel este harul Tatălui față de fiul risipitor?

Nu te rușina, deci, să te întorci, ci spune cu îndrăznire: „Mă duc la Tatăl meu!”. Scoală-te și mergi.

El te va primi și nu te va dojeni, ci mai vârtos Se va bucura de întoarcerea ta. El te așteaptă, numai să nu te rușinezi și să nu te ascunzi de fața lui Dumnezeu, cum a făcut Adam.

Pentru tine S-a răstignit Hristos și acum te va lepăda? El știe cine ne strâmtorează, știe că nu avem alt ajutător, fără numai El.

Hristos știe că omul este sărman. Nu te lăsa, deci, pradă deznădejzii și nepăsării, ca unul care este gata de foc. Hristos nu Se mângâie aruncându-ne pe noi în foc; nu este agonisită pentru El să ne trimită la munci.

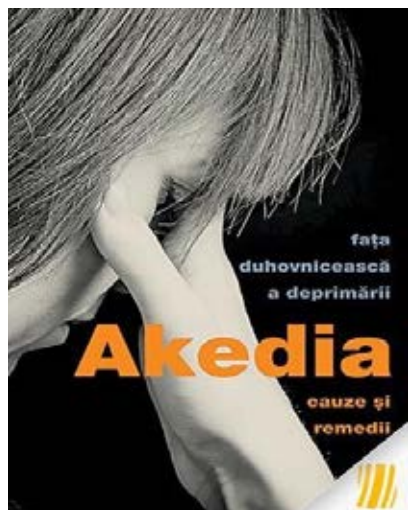
Urmează fiului risipitor: părăsește cetatea chinuită de foamete. Apropie-te și te roagă, și vei vedea slava lui Dumnezeu. Fața ta se va lumina, și tu te vei veseli în Raiul desfătării. Slavă Domnului, Iubitorului de oameni, Care ne mântuiește!”

„Tu, Doamne a toate, după milostivirea Ta, fii mie liman al mântuirii, scăpare de ajutor și mă mântuiește.

Rog bunătatea Ta, Mântuitorul meu: de acum varsă peste mine milele Tale și dincolo mă așază departe de chinuitori.

Hristoase, Cela ce bine ai voit să Te faci jertfă de dragul nostru, omoară păcatul, de care sunt vătămate toate mădularele mele; pogoară-Te, sălășluiește într-însele.

Îndată ce va afla vicleanul despre aceasta, dinții lui se vor sfărâma și focul gheenei se va stinge de a Ta strălucire.

Satana cel viclean a vărsat asupra-mi otrava sa, m-a stricat și m-a doborât cu păcatul – dar întrucât merg pe calea Ta, iar Tu ești atotputernic, neputința mea nutrește nădejde că Tu, disprețuindu-l, îmi vei arăta ajutor prin iertarea păcatelor și rușinat va fi stricătorul meu.

Căpeteniile răutății m-au orbit cu ale lor patimi și cu viclenia lor mi-au răpit frumusețea tinereților mele. Ce să mă fac eu, cel care mi-am pierdut curăția? Striga-voi către Hristos, ca să-mi dea înapoi frumusețea mea și atunci vor fi rușinați viclenii.

Mântuitorul meu strigă către mine, ucenicul Lui: „Nu te deznădăjdui de a ta mântuire; Eu te voi face întreg și voi ierta păcatele tale. Tu ești agonisirea Mea și nu Te voi părăsi, pentru că te-am răscumpărat cu Sângele Meu”.

Strigă, deci, păcătosule, din toate puterile și nu cruța gâtjeul tău, pentru că Domnul tău este milostiv și îi iubește pe cei ce se pocăiesc. Îndată ce te vei întoarce, Tatăl tău îți va ieși în întâmpinare, va junghia vițelul cel îngrășat, te va îmbrăca în haina luminată și Se va veseli de tine”.

Sursa: Cuvinte ascetice – „Akedia, Fața duhovnicească a deprimării. Cauze și remedii”, Editura Sophia, București, 2010

Deznădejdea nu-l lasă pe cel căzut să se scoale, iar trândăvia îl culcă la pământ pe cel în picioare. Una ne lipsește de bunătățile ce le putem avea; cealaltă nu ne lasă să scăpăm de păcatele ce ne apasă. Trândăvia ne aruncă jos, chiar de-am fi în [...]
— Sfântul Ioan Gură de Aur

O lecție de smerenie

Era o după-amiază călduroasă de vară. Sfântul Nectarie, cu rasa de lucru pe el și cu un fes murdar de var pe cap muncea la intrarea în mănăstire. Ceilalți muncitori tocmai serviseră masa și se odihneau undeva mai încolo, la umbră. Ajungând la mănăstire, părintele Filotei nu l-a recunoscut pe Sfântul Nectarie, așa cum era îmbrăcat, ci a crezut ca este unul dintre monahii muncitori.

Apropiindu-se de locul unde acesta muncea, îl întrebă:

- E aici Preasfințitul?
- Aici e, răspuse Sfântul Nectarie.
- E înăuntru, în mănăstire?
- Da, înăuntru e.
- Du-te și spune-i că a venit un fiu de-al lui duhovnicesc, diacon, și că vrea să-l vadă numaidecât!
- Fie cum doriți, răspuse și îl invită să aștepte în camera pe care tocmai o zugrăvise.

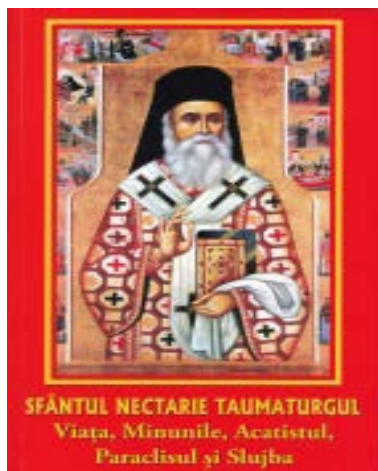
După numai cinci minute, se întoarse îmbrăcat cu o altă rasă, cu bastonul arhieresc și cu crucea. Mut de uimire, părintele vede că acela căruia îi vorbise pe un ton atât de mândru este însuși părintele său duhovnicesc. A îngenunchat și cu lacrimi a început să-și ceară iertare pentru atitudinea lui. Și sigur că, în bunătatea lui, Sfântul Părinte l-a iertat, l-a îmbrățișat cu căldură și a început din nou, ca de obicei, să-l îndrume cu sfaturi duhovnicești.

Apoi cuviosul Filotei l-a întrebat:

- Cum voi putea, sfințite părinte, să înving acest păcat al mândriei?
- Iar sfântul i-a răspuns:
- Sfinții Părinți ne învață că fiecare păcat se învinge prin lucrarea virtuții care i se opune.

Astfel, mândria se învinge prin exersarea smereniei, ura aproapelui prin dragoste, iubirea de arginți prin milostenie, lăcomia prin post și cumpătare și așa mai departe. A fost, așadar, o lecție de smerenie, pe care ucenicul său nu a uitat-o niciodată.

Sursa: Diac. Morlova Nicușor – „Sfântul Nectarie Taumaturgul”, Editura Egumenița, pp. 43-44

Să iubești pe Domnul tău

De ce a zis Hristos că cea mai mare poruncă din Lege este „să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta”? Acesta este un răspuns pentru toți cei care spun că ei fac bine și fără să creadă în Dumnezeu și fără să aibă nevoie de Biserică.

Această categorie de oameni a reintrat în modă la fel ca în epoca de glorie a ateismului științific.

Acești oameni spun cu ușurință: „eu nu cred că Dumnezeu vrea ca eu să stau în biserică printre babe care clevetesc și vin acolo ca să judece pe alții, eu cred că Dumnezeu vrea ca eu să fac bine”. Acestora le răspunde Hristos prin replica Sa, pentru că și cărturarii care I-au pus întrebarea credeau că fac mult bine și numai bine.

Sensul răspunsului este că nimeni nu poate face binele decât într-o relație de iubire. Orice faptă devine bună dacă e făcută din iubire și orice lege capătă sens doar dacă are ca scop împlinirea iubirii.

Cum poți să-L disprețuiești pe Cel care este Iubire și să spui că tu faci binele? Disprețul reiese tocmai din ușurința cu care spui „eu cred că Dumnezeu nu vrea sau vrea”. Dacă eu aș răspunde în locul tău ce vrei sau ce crezi tu, oare te-aș mai iubi?

A spune despre Dumnezeu că tu știi ce vrea El și că El vrea tocmai ceea ce vrei tu, este culmea mândriei și din această stare s-a născut tot răul în lume.

Să iubești pe Domnul tău din toată inima ta este începutul binelui, iar să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși este dovada împlinirii celei dintâi porunci.

Binele este Iubirea, iar cel care nu iubește nu poate săvârși binele, oricâte fapte denumite bune ar face.

Cel care iubește pe aproapele nu poate disprețui pe Dumnezeu care este începutul iubirii.

Sursa: Ierom. Savatie Baştovoi, www.marturieathonita.ro

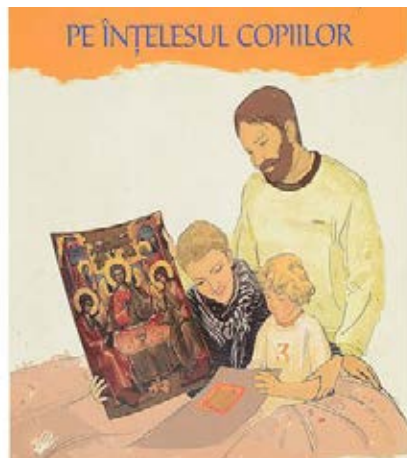
Credința pentru copiii de toate vârstele

Leul cel credincios

Întâlnind, pe malul Iordanului, un leu care era înțepat în laba unui picior, cu o rană ce se infectase cumplit, avva Gherasim a fost rugat de fiară – care îi arăta, cu lacrimi, piciorul cu pricina – să-i dea ajutor. Gherasim i-a scos spinul, a curățat rana și a legat laba leului cu o pânză, după care l-a îndemnat să plece. Animalul a rămas însă lângă sfânt, „ca un adevărat ucenic”, însoțindu-l pretutindeni.

În scurt timp, leul s-a integrat în comunitate, frații îndatorându-l, în schimbul mâncării, cu slujbe, printre care și aceea de a duce un măgar la apă. Odată, nefiind leul atent, niște negustori arabi au luat măgarul. Animalul s-a întors la avva cu capul plecat. Crezând că leul a mâncat măgarul, în locul supărării, sfântul a rânduit fiarei slujba măgarului, aceea de a căra apă de la Iordan la mănăstire, serviciu pe care l-a împlinit până când un ostaș, aflând de acest canon, a dăruit bani pentru cumpărarea altui măgar. La o vreme, trecând iar prin zonă arabul care furase măgarul, leul și-a eliberat prietenul și a mers să i-l arate părintelui.

Văzând că leul nu greșise, sfântul i-a pus numele Iordan. Și așa au viețuit împreună cinci ani, până la moartea lui Gherasim. Istoria spune că leul nu era de față, așa încât, revenind și negăsindu-și ocrotitorul, l-a căutat cu înfrigurare până când, condus de ucenicul avvei, a găsit mormântul și a murit, la rândul său, acolo.

Povestire inclusă în cartea „Nestemate duhovnicești”, vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Iubirea este muzica sufletului

Iubirea este muzica sufletului.

Iubirea este dansul inimii îndrăgostite.

Iubirea este prima rază de soare a Răsăritului.

Iubirea este speranța unui nou început.

Iubirea este curcubeul ivit după furtună.
 Iubirea este căldura unei zile fierbinți de vară.
 Iubirea este mângâierea blândă a mamei.
 Iubirea este buna dojană a tatălui.
 Iubirea este îmbrățișarea surorii mele.
 Iubirea este tot ceea ce este bun și scump pe acest pământ.
 Iubirea este fărâma din Dumnezeu.
 Acestei iubiri să-i răspundem și tu, și eu!

Autor: Iulia S., 11 ani, Medgidia, Constanța

Sursa: pr. Prof. Adrian Chiagă, prof. Cristina Chiagă – „Cu ce seamănă iubirea”, Editura Egumenița, 2020

Îndemn

Pe un deal înalt,
 Foarte întristat,
 Stă Hristos cel Sfânt,
 Privind în pământ.

Unii L-au iubit
 Și L-au proslăvit,
 Alții L-au hulit,
 Adânc L-au rănit.

Tu, copile blând,
 Nu-L lăsa plângând,
 O floare tu du-I,
 O vorbă să-I spui.

Să-L mângâi cumva,
 Poate-o ridica
 De jos fața Sa
 Și te-o binecuvâta.

Autor: Ișu Mădălina, clasa a VII-a, com. Boroaia

Sursa: Revista „Bucuria din sufletul copilului”, nr. 4, martie 2007

Nașterea Maicii Domnului

Prima sărbătoare a noului an bisericesc este Nașterea Maicii Domnului, în ziua de 8 septembrie. Această sărbătoare reprezintă poarta de intrare în cuprinsul întregului șir de prăznuri la care Biserica ne cheamă pe noi toți în cursul anului bisericesc care a început la 1 septembrie.

Sfânta Fecioară Maria, drept cea mai sfântă dintre femei și ca una care s-a învrednicit să nască cu trup pe Mântuitorul Iisus Hristos, se bucură de preacinstire în Ortodoxie, fiind cea dintâi și cea mai mare dintre toți sfinții. A cinstit-o Dumnezeu Însuși în momentul în care a ales-o să fie „locaș al Cuvântului Hristos”.

Din paginile Sinaxarului aflăm că Sfânta Fecioară Maria s-a născut din Sfinții și Dreptii Părinți Ioachim și Ana, fiind unicul lor copil, dobândit la bătrânețe, după stăruitoare rugăciuni. Sfântul Ioachim, tatăl Fecioarei Maria, se trăgea din seminția lui Iuda, fiind urmaș al regelui David, iar Sfânta Ana, mama sa, era fiica preotului Mathan din Betleem, din seminția lui Aaron.

Sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului a început să fie prăznuită încă din secolul al V-lea, între Sinodul III Ecumenic (431) și Sinodul IV Ecumenic (451). Acest lucru se observă datorită faptului că sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului se prăznuiește și la copti, și la siro-iacobiți, care s-au despărțit de Biserica Ortodoxă după Sinodul IV Ecumenic.

Sfântul Roman Melodul este cel care a compus condacul și icosul acestui praznic, în secolul al VI-lea, iar în secolul al VIII-lea, Sfântul Ioan Damaschin a alcătuit Canonul ce se cântă la slujba Utreniei.

Hotărârea datei de 8 septembrie pentru prăznuire este în legătură directă cu ziua sfințirii unei biserici închinată Maicii Domnului la Ierusalim de către împărăteasa Eudoxia, la începutul secolului al V-lea.

Sursa: Pr. Ciprian Florin Apetrei, www.ziarullumina.ro

Viața Sfântului Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș

Acest ierarh sfânt și purtător de Dumnezeu, Iosif cel Nou de la Partoș, s-a născut pe la anul 1568, în orașul Raguză Dalmatiei, dintr-o familie de creștini valahi. Din botez, se numea Iacob. Rămânând orfan de mic, mama sa i-a dat o creștere aleasă, iar la vârsta de 12 ani a fost trimis la Ohrida să învețe carte. Când avea 15 ani, tânărul Iacob a fost chemat de Hristos la sfânta nevoință călugărească, în Mănăstirea Maicii Domnului din localitate. După cinci ani, s-a dus la Muntele Athos și a intrat în obștea Mănăstirii Pantocrator. Aici, după aspre osteneli duhovnicești, a îmbrăcat schima marelui și îngerescului chip sub numele de Iosif. Apoi, făcându-se sihastru în pădurile din împrejurimi și mult ostenindu-se, a ajuns la măsura desăvârșirii, învrednicindu-se de la Dumnezeu de darul lacrimilor și al rugăciunii neadormite care se lucrează cu mintea în inimă. Pentru sfințenia vieții sale avea încă și darul facerii de minuni, vindecând multe boli, îndeosebi pe cei ologi. Pentru aceasta, era chemat în multe mănăstiri atonite, unde vindeca pe călugări de grele suferințe trupesti.

Văzându-l umbrit de harul Duhului Sfânt, părinții au chemat în obște pe Cuviosul Iosif Valahul și, făcându-l preot, l-au rânduit duhovnic al călugărilor din Muntele Athos. Și era atât de iscusit povățuitor de suflete, încât ajunsese vestit la patriarhul de la Constantinopol. Pentru aceea, a fost rânduit egumen la Mănăstirea Sfântului Ștefan din Adrianopol, pe care a condus-o cu multă înțelepciune șase ani. Apoi, a fost numit egumen în Mănăstirea Cutlumuș din Athos, renumită ctitorie a domnilor Țării Românești, unde se nevoiau mulți călugări români și macedoneni.

În anul 1650, a fost hirotonit arhiepiscop și așezat în scaunul de mitropolit al Timișoarei. Aici, bunul păstor s-a dovedit mare apărător al Ortodoxiei, mângâind și povățuind către Hristos timp de trei ani de zile Biserica Banatului.

În anul 1653, Sfântul Ierarh Iosif cel Nou s-a retras la Mănăstirea Partoș. Aici, mai trăind încă trei ani, în toamna anului 1656 și-a dat sufletul în mâinile Marelui Arhiepiscop Iisus Hristos, fiind în vârstă de peste 85 de ani. Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat la 7 octombrie 1956 și se face pomenirea lui la 15 septembrie.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Septembrie 2020

- 1 M † Cuv. Dionisie Exiguul; † Cuv. Simeon Stâlpnicul și Marta, mama sa (Începutul anului bisericesc)
- 2 M Sf. Mc. Mamant; S. Ier. Ioan Postitorul, Patr. Constantinopolului
- 3 J Sf. Mc. Antim, Ep. Nicomidiei; Cuv. Teoctist; † Sf. Cuv. Neofit și Meletie de la M-rea Stănișoara
- 4 V Sf. Mc. Vavila, Ep. Antiohiei; Sf. Prooroc Moise
- 5 S † Sf. Proorora, tatăl Sf. Ioan Botezătorul; Sf. Mc. Urban
- 6 D † **Pomenirea minunii Sf. Arhanghel Mihail în Colose; Sf. Mc. Macarie**

Duminica a XIII-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi); Ap. I Corinteni XVI, 13-24; Ev. Matei XXI, 33-44; glas 4, voscr. 2

- 7 L Înainteprăznuirea Nașterii Maicii Domnului; Sf. Mc. Sozont; † Cuv. Simeon și Amfilohie de la Pângărați
- 8 M (†) **Nașterea Maicii Domnului**
- 9 M Sf. și Dreptii părinți Ioachim și Ana; †) Sf. Cuv. Onufrie de la Vorona și Cuv. Chiriac de la Tazlău
- 10 J Sf. Mc. Minodora, Mitrodora și Nimfodora; Sf. Pulheria împărăteasa
- 11 V Cuv. Teodora din Alexandria; Cuv. Eufrosin
- 12 S Sf. Mc. Autonom, Macedonie și Teodul (Odovania Praznicului Nașterii Maicii Domnului)
- 13 D † **Înainteprăznuirea Înălțării Sf. Cruci; Sf. Sfințit Mc. Corneliu Sutașul; †) Cuv. Ioan de la Prislop**

Duminica dinaintea Înălțării Sf. Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim); Galateni VI, 11-18; Ev. Ioan III, 13-17; glas 5, voscr. 3

- 14 L (†) **Înălțarea Sf. Cruci**
- 15 M †) Sf. Ier. Iosif cel Nou de la Partoș; Sf. M. Mc. Nichita Romanul
- 16 M Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Mc. Meletina
- 17 J †) Sf. Ier. Dionisie, Episcopul Cetății Albe; Sf. Mc. Sofia și ficele sale: Pistis, Elpis și Agapi
- 18 V Sf. Eumenie, Ep. Gortinei; Sf. Mc. Ariadna și Castor
- 19 S Sf. Mc. Trofim, Savatie și Dorimedont
- 20 D **Sf. M. Mc. Eustatie și soția sa Teopista cu cei 2 fii: Agapie și Teopist**

Duminica după Înălțarea Sf. Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos); Ap. Galateni II, 16- 20; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; glas 6, voscr. 4

- 21 L Sf. Ap. Codrat; Sf. Prooroc Iona (Odovania Praznicului Înălțării Sf. Cruci)
- 22 M †) Sf. Ier. Mc. Teodosie de M-rea Brazi; Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Isaac; Sf. Martin
- 23 M † Zămislirea Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Cuv. Xantipa și Polixenia
- 24 J † Sf. M. Mc., întocmai cu apostolii, Tecla; Cuv. Coprie; † Cuv. Siluan Athonitul
- 25 V Cuv. Eufrosina; Cuv. Pafnutie Egipteanul; Cuv. Serghie de la Radonej
- 26 S † Mutarea Sf. Ap. și Ev. Ioan; Sf. Mc. Hira; † Sf. Voievod Neagoe Basarab
- 27 D †) **Sf. Ier. Martir Antim Ivireanul; Sf. Mc. Calistrat și Epiharia**

Duminica a XVIII-a după Rusalii (Pescuirea minunată); Ap. II Corinteni IX, 6-11; Ev. Luca V, 1-11; glas 7, voscr. 5

- 28 L † Cuv. Hariton Mărt.; Sf. Prooroc Varuh; Sf. Cuv. Neofit Zăvorățul din Cipru
- 29 M Cuv. Chiriac Sihastrul; Sf. Mc. Trifon, Gudelia și Petronia
- 30 M Sf. Mc. Grigorie Luminătorul, Ep. Armeniei; Sf. Mc. Ripsimia și Gaiani

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

De ce ne este frică?	1
Într-o rugăciune au importanță formulele fixe de exprimare?	5
Faci răul, te vapedepsi Dumnezeu; faci binele, te potpedepsi oamenii! ..	6
Strofe pentru suflet	7
Toată nădejdea noastră este Hristos: către El să strigi!	8
O lecție de smerenie	10
Să iubești pe Domnul tău	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Nașterea Maicii Domnului	14
Viața Sfântului Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424